

Bognár József: A Jelenések könyve és az élet

2013 szeptember 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

Jézus nem nyújtott eszményt az államra és a nemzetre. Azt mondta: "Adjátok meg a császárnak, ami a császáré..." Tehát az embernek teste feletti uralmát ráhagyta a császárra, és ez szörny? veszéllyel fenyegette és fenyegeti az emberi értelmet és lelket.

A keresztények már i.sz. 60 körül is egy igen balvégzet? szektát alkottak. Nekik is, mint mindenkinek, áldozatot kellett bemutatniuk a császárért. Jézus pedig hatalmat is adott a császárnak, hogy ezt kikényszeríthesse keresztény alattvalóitól. Jézus persze ilyen áldozatra aligha lett volna hajlandó. Ahogy sok keresztény is megtagadta ezt, és inkább a halált választotta. Tehát kezdetben igen nehéz helyzetben voltak a keresztények, mert kereszténynek lenni halált jelentett a Római Birodalomban. Érthet?, hogy János evangélista nem látta távolinak azt az id?t, amikor minden keresztényt megölnek. Így nem is lehetett egy keresztény számára más esemény, mint a második eljövetel, a feltámadás várása, a bosszú.

Jézus tehát hibát követett el, mikor azt mondta, hogy a pénz a császáré. Mert a pénz: kenyér és élet, és ez nem lehet senkinek sem a tulajdona. A pénz hatalmat is jelent, és gyalázatos dolog hatalmat adni az ellenségnek.

A császár tehát, nyilvánvaló volt, hogy el?bb vagy utóbb "megbecsteleníti" a keresztények lelkét. De Jézus csak az egyént látta, csak arra volt tekintete. János evangélista volt az, aki a keresztény állam látomását megfogalmazta a Római Birodalommal szemben, a Jelenések Könyvében. Ez a keresztény állam létrejöttével az egész világ pusztulását hozza magával, és a szentek, a vértanúk uralmát a maguk testetlen dics?ségében. A földi hatalom eme elpusztítása felé már igen szépen haladunk. E pusztítás élén pedig vértanúk állnak a maguk hideg, hátborzongató, fanatikus erényükkel.

Mi tudjuk, milyen az, amikor ilyen vértanúk uralkodnak - Szt. Istvántól Kádárig. A zsidóság még csak önmagát szakította ki a világ egységéb?l, a kereszténység az egész emberiséget akarja a kozmikus kapcsolataitól megfosztani. A zsidó hit szakítás az emberiséggel; a keresztény hit pedig a kozmosszal. Mindkett? szemben áll a világgal és annak törvényeivel. Ha úgy tetszik: mindkett? eretnekség.

Nem lehet az ember pusztán egyén. Az állam nem egyénekb?l épül fel. az állam nem lehet keresztény, mert az állam: hatalom, amelynek ?riznie kell határait és saját jólétét. Ha pedig ezt elmulasztja, akkor elárulja saját polgárait. Minden polgár a világi hatalom eleme. Lehet valaki pusztán keresztény, de mivel egy állam, egy nemzet tagja, így a világi hatalom eleme is. Az ember közösségi lényként akkor teljesedik be, ha hatalmi érzéke kielégül,

ha hazája arisztokratikusan felemelkedik a hierarchiában, és ebben megleli saját helyét is. De ha hazája demokratikus, akkor egész életében annak lesz megszállottja, hogy beavatkozzon, és másokat megakadályozzon abban, hogy azt tegyék, amit jónak látnak. Ez a modern demokráciák helyzete - a folytonos er?szakoskodás.

A demokráciában a hatalom helyét az er?szakoskodás foglalja el. A modern keresztény állam lélekpusztító, nincs organikus teljessége, csak a semmiben lebeg? egyénekb?l áll. Egy hierarchikus államban minden rész organikus és létfontosságú, ahogy az ujjam az én létfontosságú, organikus részem. A demokráciában minden kicserélhet?, semminek nincs helye és súlya. A demokrácia torzszülött, hiszen egymástól elszigetelt, különálló részekb?l áll. Ezek az egymással "súrlódó" részek csak saját teljességüket hangsúlyozzák.

Ha csak az egyént vesszük figyelembe, és tagadjuk a közösségben betöltött hierarchikus helyét, ez hosszútávon veszélyes. Ez anarchiához vezet.

De hogy talán mégsem ennyire rossz és reménytelen a helyzet, az azért van, mert a közösség, az állam ma sehol sem csak keresztény, hanem léteznek bizonyos organikus kötöttségek is. Nem sikerült még mindent elpusztítaniuk.

Ha csak az egyéni önmegvalósítás útját választod, akkor legjobb, ha kolostorba vonulsz, vagy a Nirvánába. A Jelenések Könyve is idemutat. Az ? szentjei alkalmatlanok a földi életre. A Jelenések Könyve bemutatja a kereszténytet az állammal, a világgal, a kozmosszal kapcsolatban. Mindegyikkel szemben csak a gy?löletet sugalmazza, megparancsolva, hogy pusztítsuk el. ez a kereszténység, a demokrácia sötét oldala, amelyet nap mint nap látunk magunk körül. Ez öngyilkosság, egyénileg és tömegben egyaránt. Ez kozmikus öngyilkosság.

De a kozmosz nincs az embernek kiszolgáltatva, és a Nap sem pusztul el azért, hogy keresztény "eszméink" kedvébe járjon. Elpusztulni pedig mi sem akarunk. Ezért adjuk fel fonák helyzetünket, mint keresztények, mint önmagukba bezáródott individualisták, mint demokraták. Találjuk meg azt az utat, amely megengedi, hogy boldogok és békések legyünk, ne boldogtalanok és zaklatottak! A Jelenések Könyvében a természetellenesség leplez?dik le. E természetellenességet utasítjuk el a kozmosszal, az emberséggel, a nemzettel, a családdal, a világgal kapcsolatban. E kapcsolatok irtózat tárgyai a Jelenések Könyvében. De nekünk ezek a legfontosabbak.

Nekünk nem kell a Jelenések Könyvének az öngyilkossága. Még akkor sem, ha utána állítólag önmagunk is megdics?ülünk.
De a Jelenések Könyvében le is leplez?dnek a dolgok, amik után vágyik az ember. Mert amit ?k el akarnak pusztítani: a Nap, a csillagok, a világ, minden hatalom, minden, ami nemes és felemel?, a szerelem, a barátság, egészen az utcalányig, és mindnyájunk, akik "nem térünk meg", arra valójában ?k vágynak a legjobban. Mert az ember a teljességet, a lét teljességét akarja, nem lelke elszigetelt üdvözülését. Az ember biztosan csak egyszer él. És ez a csoda: élni, és a legnagyobb csoda pedig a legélénkebben és a legtökéletesebben élni. Mindegy, mit tudnak a meg nem születettetek és a halottak. ?k ugyanis nem ismerik a testben élni gyönyör?ségét.

Hogy mi lesz utána? Ez a halottak ügye. De mi itt és most egyszer élünk. Örüljünk ennek, és annak, hogy a világmindenség része vagyunk. A Nap részei vagyunk, a Föld részei vagyunk, az emberi faj részei vagyunk, és a lelkünk a nagy emberi lélek organikus része. Ahogy szellemünk a népünké, saját valónkban pedig a családunk része vagyunk. Tehát egy nagy Egész részét képezzük, és ez el?l nem bújhatunk ki. De ha mégis megtagadjuk a kapcsolatainkat, például kereszténynek leszünk, akkor a semmibe hullunk, szánalmasak leszünk, és elveszítjük ezt az egy életünket is.

Napkelet, 1991. február

www.antidogma.hu

Ajánló